

listovního tajemství, vyobrazení soukromého tajemství a vyobrazení obchodního tajemství.

Zákon přestupkový, tvořící, jak jsme uvedli, samostatný celek, má 67 paragrafů a obsahuje část obecnou s 15 paragrafy, upravujícími formality, a část zvláštní s 52 paragrafy, v nichž pamatováno je na všechny menší zlořády, které nutno trestati, počínaje porušením vojenských opatření, porušením volebního tajemství, rušením výkonu práva shromažďovacího a opilstvím až k týrání zvířat, jež dosud trestáno bylo jen policejně, k hazardní hře, vyzývání ke smilstvu, nedovolenému léčení a hrubé neslušnosti, již někdo ruší dovolené shromáždění nebo průvod, nebo do takového shromáždění neoprávněně vniká....

Příště začneme s rozbořem jednotlivých oddílů osnovy. (Pokrač.)

Porota v Hradci Králové.

Násilné smilstvo.

První případ jarního porotního období u krajského soudu v Hradci Králové konal se za zavřenými dveřmi. Bylo to tajné líčení pro zločin násilného smilstva, kterého se dopustil Karel Chmelař, obch. cestující z České Skalice. Obviněný bydlel v Hradci Král. u jedné rodiny, která měla dvě dcery. Starší, 17letou, chtěl si namluviti, a zatím mladší, 13letou, znásilnil. Před porotou se doznal, že věděl o tom, že děvče není ještě 14leté. Vedle toho byl žalován pro zločin zpronevěry 5 párů bot

na každou čtvrt hodiny, jíž odbíjely hodiny na věži kostela, a poslouchajíc příšerné houkání sýčků. — Lampa hrozně zapáchala, petrolej dohořival a já každou chvíli šla jsem povytáhnout knot, abych nebyla potmě. Ležela jsem, majíc ruce v kapsách...

Ráno o půl sedmé zarachotily klíče: dozorce přišel budit. — V 7 hodin šli vězňové k malému okénku, vedoucímu z chodby do dozorcovy kuchyně, kde do hliněných hrnků jim byla nalita černá káva, nám ženám byla přinesena k okénku naší celý a okénkem tím podána. — Já kávu nepila, neboť mi snídání přinesli už z domova. — I nadále se o mé stravování starala pečlivá má matka po dobu věznění v Čes. Brodě, kde byla jsem od 9. až do 23. listopadu, celkem 14 dní.

Po obědě, který byl právě tak přinesen jako snídání, přišel dozorce, otevřel naši celu a pustil nás na chodbu; vězně mužského pohlaví dříve uzamkl. — Českobrodské vězení nemá totiž žádného dvorku, kde vězňové se mají pravidelně každý den jednu hodinu procházeti, a proto je tato „procházka“ prováděna na chodbě — vždy střídavě s muži. — Tam chodily jsme nebo seděly až do 6 hodin, kdy byla nám dána večeře, pražená polévka, opět v hliněných hrnkách, as půllitrových; tentokrát zase my podaly večeři uvězněným mužům okénky do jejich cel. — Po večeři odevzdaly jsme do kuchyně hrnky i lžíce, načež dozorce naši celu uzamkl. V Č. Brodě jsou celkem 4 cely, všechny asi stejně velké, s jedním oknem v týž směr vedoucí, jen v některé bylo o jednu neb dvě prýčny více. Z chodby

a krádeže revolveru a obviněn z podvodu, že vydával se za detektiva.

Porota uznala 9 hlasy Chmelaře vinným zločinem smilstva, pro druhé delikty jej osvobodila. Chmelař odsouzen pak do těžkého žaláře na osmnáct měsíců, ovšem nepodmíněně.

*

Otcovrah.

V malé obci Slavném u Police n. M. žil kameník Josef Vaisar těžký život vdovce horala. Před 20 lety ovdověl a jeho tehdy dvouletý hoch prožíval trpký úděl sirotka, o nějž nikdo neměl času se starati.

Otec chodil za prací, hoch žil v bídě a nedostatku, sem tam odkázán na milosrdenství své kmotry. Jaký div, že z hochy stal se zločinec? Dne 1. října 1925 bylo sousedům Vaisera divné, že ač zadní vchod jeho domku od časného rána je otevřen, přece nikdo neviděl starého samotáře vyjít ven. K večeru po 5. hod. odhodlal se soused Klimeš navštívit souseda, proč nevychází. Volal, volal po druhé, nikdo se neozývá. Vešel dovnitř — na staré posteli bezvládně leželo tělo Vaisara. Uleknutý Klimeš zavolal sousedy a starostu Ansorge a jdou všichni do světničky. V přítomí podzimního večera naskytá se jim hrůzný pohled. Na staré posteli, zbrocen krví, leží starý Vaisar — mrtev.

Dohra tohoto dramatu odehrávala se u poroty, kde za předsednictví vicepresidenta Šklíby zodpovídá se vlastní syn zavražděného, 22letý Josef Vaisar, dělník, posledně

vedlo též jedno velké zamřížované okno na ulici. — Ženy, které se mnou byly uvězněny (matka s dcerou) byly tam pro podezření z krádeže; byla to celá rodina i se synem, který byl ovšem v mužské cele.

Život v cele byl velice smutný; ponejvíce jsme plakaly. Abych uzbýřela alespoň kus oblohy, vysadily mne ženy a já chytla se za mříže a vyšplhala na okno, kde usadila jsem se v prachu a měla krásnou vyhlídku na vězeňské dřevníky.

V noci, když petrolej dohořival, který jsme si občas dohromady koupily, přilévaly jsme do lampy vody, aby petrolej vystoupil nahoru a my nebyly po tmě. — Noci jsme většinou probdely.

Co se týče mužů, byli z nich někteří již vícekrát trestáni — byl mezi nimi i 65letý dědeček, který mimo jiné tresty „odkroutil“ si, jak říkal, jednou ve Vídni 5 let pro zhřáství. Dědečkovi byl kriminál už domovem a útočištěm přes zimu. — V Čes. Brodě byl pouze 10 dní pro potulku; naříkal, že mu dali málo, že půjde na říčanský okres neb do Prahy, tam že jsou hodnější a odsoudí ho aspoň na 6 neděl. — Přes to, že byla krutá zima, byl dědeček bos. Vzkázala jsem domů pro staré boty po tatínkovi a dala jsem mu je na cestu.

Jiným vězněm byl 23letý mladík, trestaný pro potulku, a rovněž bosý; i pro něho jsem obstarala boty a on, chtěje se mi odvděčiti, myl za mě v sobotu celu. — Říkali jsme mu „Dobrý Martin“. — Jiný mladík, 25letý, z do-